

Arrest

nr. 64 145 van 29 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, M.R. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjestjeense origine te zijn. U werd op 20/03/1983 te Grozny geboren.

Op 24/02/2010 huwde u met R.T. (...) (OV X).

Vanuit Slepzovsk reisde u samen met uw man per auto naar Moskou vanwaar jullie met valse identiteitspapieren per bus tot Keulen reisden. Vervolgens namen jullie de trein tot Brussel waar jullie op 24/05/2010 aankwamen.

De volgende dag vroegen u en uw echtgenoot er asiel aan.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot R.T. (...) (CGVS p.3).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het kennelijk bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw man neergelegde documenten werden reeds bij hem besproken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, R.T.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 64 144 van 29 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R.T. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad stelt dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker heeft besloten. Verzoeker wist immers bijzonder weinig over bepaalde essentiële elementen van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Door in zijn verzoekschrift (zie p.4) te stellen dat "het feit dat hij een asielaanvraag heeft ingediend, niets te zien heeft met het feit dat hij niet in detail kan treden over de vervolging van zijn vader en van de vriend van zijn vader of met het feit dat zijn verklaringen over zijn aanhoudingen summier zijn [...]", laat verzoeker uitschijnen dat zijn gebrekkige verklaringen in casu irrelevant zijn.

De Raad herhaalt dat er in de verklaringen van een asielzoeker geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen, opdat ze een voldoende bewijs van de hoedanigheid van vluchteling zouden vormen.

Het is dus wel degelijk belangrijk dat verzoeker, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Deze moet immers, op grond van dit relaas nagaan of er in hoofde van verzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

De coherentie, de graad van gedetailleerdheid en de uitgebreidheid van de verklaringen van verzoeker spelen dus wel degelijk een voorname rol bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

In de bestreden beslissing is uiteengezet dat verzoeker bijzonder weinig informatie kan verstrekken betreffende zijn twee aanhoudingen. Ook valt in de bestreden beslissing te lezen dat verzoeker vaag bleef over de aanhouding van zijn vader en de convocaties die voor verzoeker waren toegekomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich dienaangaande in zijn verzoekschrift beperkt tot enerzijds het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en anderzijds tot het opwerpen van blote beweringen zoals -in het kader van de vervolging van zijn vader- "Wel weet verzoeker dat vaak personen worden aangehouden om informatie los te krijgen over militairen" (zie verzoekschrift, p. 4) en -in het kader van het moordonderzoek door de neef van zijn vader en de oom- "Het was namelijk beter dat hij zo weinig mogelijk wist over de zaak want anders riskeerde hijzelf vermoord te worden" (zie verzoekschrift, p. 5) en "Wat de convocaties betreft, verduidelijkt verzoeker dat de reden waarom iemand wordt opgeroepen, nooit vermeld wordt in de convocaties." (zie verzoekschrift, p. 5).

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); evenmin volstaat het zaken op te werpen zonder deze ter dege te onderbouwen met stavingstukken.

De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op het gebrek aan inspanningen van verzoeker om meer informatie over zijn vervolgingsproblemen te bekomen; uit het administratief dossier blijkt immers een algeheel manifest gebrek aan interesse van verzoeker.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in verband met de exacte omstandigheden en bijzonderheden van deze problemen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een zeer grote impact is op verzoekers leven, kan minstens van verzoeker worden verwacht dat hij bijkomende informatie en verduidelijking tracht te verkrijgen via zijn oom. Gezien verzoeker nagelaten

heeft dit te doen en tevens in zijn verzoekschrift in gebreke blijft hiervoor een aannemelijke verklaring te geven, wordt de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging ondermijnd.

De Raad vindt ook de poging van verzoeker om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door te verwijzen (zie het verzoekschrift, p.5) naar "een misverstand met de tolk", geen dienstig verweer. Uit het verhoorverslag van 2 december 2010 (zie p. 13) blijkt immers dat verzoeker de tolk goed had begrepen: Vraag: "Heeft u de tolk goed begrepen?"

Antwoord: "Ja"

Op het einde van het verhoor (zie verhoorverslag, p. 14) werd verzoeker bovendien de kans gegeven om nog zaken te melden en/of te verduidelijken, maar verzoeker stelde dat dit niet nodig was:

Vraag: "Heeft u nog iets toe te voegen aan uw relaas?"

Antwoord: "Ik denk dat ik alles verteld heb, ik kan niet meer terug."

Een lezing van het verhoorverslag laat daarenboven toe te besluiten dat gedurende het verhoor op het Commissariaat-generaal geen sprake was van een misverstand. Verzoeker blijft tevens in gebreke om aan te geven waaruit het misverstand zou bestaan en in welke mate dit de tegenstrijdigheden zou hebben beïnvloed.

De Raad stelt vast dat het niet opgaat -zoals in casu- te stellen dat de elementen uit het verhoorverslag die in verzoekers nadeel spelen zijn aangetast door een misverstand met de tolk, zonder concreet aan te tonen waar het is misgelopen.

De enkele stelling in het verzoekschrift (zie p. 5) dat "Wat de overnachting van A. betreft, stelt verzoeker formeel dat deze omstreeks 23 uur 's avonds bij verzoeker thuis aanbelde met de vraag bij verzoeker te blijven overnachten. Wat de tegenstrijdigheid betreft tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd te DVZ en tijdens zijn gehoor te CGVS, stelt verzoeker dat zijn vader nooit ondergedoken leefde. Wel verhuisde zijn vader regelmatig voor een paar maanden om wat bij te verdienen, maar hij leefde nooit ondergedoken. Waarschijnlijk werd het verhuizen geïnterpreteerd als zijnde ondergedoken leven" wordt niet aanvaard als een valabele uitleg van het aangehaalde misverstand.

Inderdaad herhaalt verzoeker hiermee louter eerder afgelegde verklaringen, bevestigt dat deze de werkelijkheid weergeven en geeft aan dat de tegenstrijdigheid waarschijnlijk te wijten is aan een foute interpretatie. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook staande.

De samenlezing van bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

2.5. De Raad volgt verzoeker niet waar deze aanhaalt (zie het verzoekschrift, p. 2) niet te begrijpen waarom de commissaris-generaal de aanvraag weigert, nadat hij zelf stelt dat er in Tsjetjenië verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen.

De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden; het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen; de bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker er in casu niet in is geslaagd de individualisering van zijn vrees aan te tonen, hetgeen een wezenlijk element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een aantal mensenrechtenrapporten en een internetwebsite, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In zoverre verzoeker met zijn verwijzing naar bovenstaande rapporten en internetwebsite de onjuistheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt zou willen aantonen, besluit de Raad dat hij hier niet in slaagt.

Verweerder merkt terecht op dat de informatie van het Commissariaat-generaal gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse waaronder mensenrechtenorganisaties en op internationale bronnen. De documentatie die verzoeker aanvoert vermag niet afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Evenmin kan uit de informatie van verzoeker worden afgeleid dat er in Tsjetjenië een situatie van willekeurig geweld zou bestaan die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger zou manifesteren.

2.6. Betreffende verzoekers verwijzing naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (zie verzoekschrift, p. 5), merkt de Raad op dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van dit Hoog Commissariaat geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker daarnaast verwijst naar artikel 33 van het Verdrag van Genève, wijst de Raad er op dat dit artikel een verbod tot uitzetting of terugleiding bevat dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing géén dergelijke verplichting behelst, doch louter uitspraak doet over het gegeven of verzoeker al dan niet voldoende gegevens aanreikt waaruit blijkt dat hij aanspraak kan maken op het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad herhaalt dat zulks niet het geval is aangezien verzoeker niet op genoegzame wijze aantoont dat hij zijn land van herkomst, zijnde Rusland, verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging of ingevolge een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In zoverre verzoeker verder een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inroept, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel aan de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor op 2 december 2010, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen; de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, schaart de Raad zich, op basis van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, achter het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

Verzoeker voert geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE